

Хилендареца (Бозвелията); от тѣзи ученици аз бѣх най-малки'я. Един мой връстникъ и съученик от Гръцкото училище, син на един доктор гръкоманин, сполучи да открадне собственни'я ми ръкопис и да го прѣдаде на Неофита, или, по право, на негови'я млад секретар Костака, за когото се нѣщо и припѣваше в' тази пѣсен. Ядосани и двамата, особено послѣдний, виква ме една вечер късно, и, слѣд едно остро скарване, накара митрополийскій ясакчия да ме запре в' една одая, тамо дѣто били си запирали кокошкитѣ които им носяха тогава от селата доста много. Тая стая стои и днес от кждѣ исток, срѣщу гиран'я в' който испослѣ се удави Гъркът владика Атанасий.

До моята тъмница, под схщата сая но в' друга, живѣше клисар'я на черквата и слуга на митрополията, стар един човѣк, на име Дѣдо Колю. Нѣщо подир час и половина от запираньето ми, Дѣдо Колю дойде да ме попита вечерял ли съм и на отговор'а ми "не съм", донесе ми малко хлѣбец и маслинки, защото беше прѣз Коладни вости, сложи хлѣб'а и маслинитѣ и мълчишката излѣзе. Подир малко той пак влѣзе, та ми донесе и вода в' един оклоцан прѣстен ссѣд и една угорешка от вошеница, която запали, залепи я на прозорцитѣ и тогаз продума, та ми каза: вечеряй скоро дордѣ не е догорѣла свѣщ'та. Аз исках да му говоря и казах му нѣщо, но какво му казах не помня сега. Помня само че той излѣзе из вратата, послѣ се обърнѣ, та прѣз праг'а отвърнѣ ми сериозно нѣкак, и като троснахто ми рече: "Да би мирно сѣдѣло, не би чудо видѣло" и си отиде.

Какво си потеглих аз прѣз онази дълга нощ в' онзи затвор там от глад, от бѣлхи и кокошинци „един Господ знае“, ако знае Господ за теглилата на слабитѣ от силнитѣ и за ония пакости що могат да им направят още бѣлхитѣ и кокошитѣ гадинки! То беше несносно и нетърпимо, но ѣще помжчително беше за мене униженьето ми от Костака и лошитѣ думи които беше ми надумал против народност'та ми. Много пжтя из послѣ, като съм се осѣщал за този случай и за прѣтърпѣното унижение, плакал съм от яд и досада, и сега даже като се осѣтѣж за това, немогж да си го спомня без потрѣпване. Но и Неофит, вѣрвам, и любимецът му Костаки, много